

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.739 van 11 juli 2001
in de zaak A. 89.754/XIV-3763.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 Gent,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 22 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 19 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 februari 2000;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 mei 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 19 september 1999 en zich vluchteling verklaart op 20 september 1999; dat op 19 november 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met het bevel om het grondgebied te verlaten; dat op 3 februari 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de thans bestreden beslissing neemt; dat deze als volgt wordt gemotiveerd :

"Betrokkene werd verhoord op 6 januari 2000 op de zetel van het Commissariaat- generaal, bijgestaan door een tolk, die de Somalische taal machtig is.

Betrokkene verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Bantu-etnie te behoren. In 1995 namen leden van de Habar Gedir (Hawiye)-clan de boerderij van betrokkenes ouders in Korioley in bezit. Betrokkene en zijn familie werden gedwongen voor deze mensen te werken en werden meermaals geslagen. Datzelfde jaar vroegen militieleden behorende tot de Habar Gedir-clan betrokkenes broer zich bij hen aan te sluiten. Betrokkenes vader 'weigerde dit maar in 1997 werd betrokkenes broer onder dwang ingelijfd. In juni of juli 1999 wilde de militie dat ook betrokkene hun leger vervoegde en daarom vluchtte deze naar Luq. Na 20 dagen keerde hij op vraag van zijn vader naar Korioley terug. Op 11 augustus 1999 reisde betrokkene per auto naar Nairobi (Kenia), waar hij op 15 september 1999 in het gezelschap van een agent een vliegtuig naar Italië nam. Van daaruit reisde hij per auto verder naar België waar hij op 20 september 1999 asiel aanvraagde.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, doordat enkele tegenstrijdigheden en hiaten de geloofwaardigheid van zijn relaas in het gedrang brengen.

Zo stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 22 september 1999) dat de leden van de Habar Gedir-clan reeds een "tijdje na het begin van de burgeroorlog in 1991" het land en de boerderij van betrokkenes familie in bezit namen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal met klem verklaarde dat zijn familie voor 1995 geen problemen ondervond en dat de militie pas in 1995 de boerderij innam.

Ook beweerde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de militieleden in 1995 zijn broer Y., wanneer hij 15 werd, inlijfde en dat betrokkenes familie sedertdien niets meer van hem vernam. Volgens betrokkenes verklaringen in het invulformulier van het Commissariaat- generaal (ingevuld dd. 6 december 1999), zou Y. echter in 1978 geboren zijn zodat hij in 1995 reeds 16 à 17 jaar oud was. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene dan weer dat de militie Y. in 1995 vroeg zich bij hen aan te sluiten, dat betrokkenes vader dit weigerde, en dat de militie Y. pas in 1997 onder dwang inlijfde (toen hij 19 jaar oud was).

Voorts verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij naar Luq vluchtte nadat hijzelf in 1996, toen hij 16 jaar oud werd (gezien betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken en liet Commissariaat-generaal stelde in 1980 geboren te

zijn), eveneens de militie diende te vervoegen, doch dat zijn vader dit weigerde en daarop ernstig mishandeld werd. Voor het Commissariaat-generaal beweerde hij echter dat de militie hem pas in 1999 voor de eerste keer vroeg zich bij hen aan te sluiten en dat hij daarop, in juni of juli 1999, naar Luq vluchtte. Van de weigering en daaropvolgende mishandeling van zijn vader maakte hij voor het Commissariaat-generaal op geen enkele manier enige melding.

Ook verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in juni of juli 1999 van niet nader bepaalde personen een pistool gekregen zou hebben opdat hij zou leren schieten en 100 tot 150 US \$. Met dit geld zou hij vervolgens Somalië zijn ontvlucht. Noch over het pistool, noch over het geld dat hij in juni of juli 1999 zou ontvangen hebben maakte hij voor het Commissariaat-generaal enig melding.

Bovendien is het bijzonder bevreemdend dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze spontaan gewag maakte van zijn vermeende vlucht naar Luq noch van de precieze omstandigheden waarin zijn broer zou ontvoerd zijn maar deze gebeurtenissen pas vermeldde toen er tijdens zijn verhoor door het Commissariaat-generaal expliciet naar werd gevraagd.

Tevens kan betrokkene geen enkel document of reisbescheid ter staving van zijn reis van Kenia tot België voorleggen. Aangezien het gaat om een intercontinentale vlucht en een treinreis, getuigt dit van een gebrek aan medewerking om de reisweg vast te stellen en houdt dit diengevolge eveneens een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daarenboven legde betrokkene evenmin duidelijke verklaringen af met betrekking tot de reden waarom hij Kenia eveneens diende te verlaten.

Verder kunnen betrokkenes reisweg en identiteit, bij gebrek aan documenten terzake, niet worden nagegaan.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die

laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij in haar nota onder het kopje "Met betrekking tot de ontvankelijkheid" uiteenzet, eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat in deze stand van het geding dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de eerste schorsingsvoorwaarde betreft, dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"1. Eerste middel: schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de

zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Manifeste beoordelingsfout.

Dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen. Dat zodoende door verweerder de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden.

Dat de bevestigende beslissing overwegend gesteund is op tegenstrijdigheden die volgens verweerder de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in gedrang brengen.

Dat door verweerder twee tegenstrijdigheden aangehaald worden die betrekking hebben op feiten die door verzoeker tijdens de opeenvolgende verklaringen verschillend in de tijd gesitueerd worden.

Dat door verzoeker een verklaring kan gegeven worden aan deze tegenstrijdigheden. Dat verzoeker immers slechts leerde lezen en schrijven via avondlessen. Dat verzoeker derhalve geen grote notie heeft van tijd en ruimte.

Dat verweerder met verzoekers lage scholingsgraad onvoldoende rekening hield en onterecht verklaringen van verzoeker die qua tijd tegenstrijdig zijn in de bestreden beslissing weerhield. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Dat verder de rest van de door verweerder aangehaalde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de niet (spontane)-vermelding door verzoeker tijdens het verhoor dd. 6.01.2000 op het Commissariaat-generaal van feiten die hij wel aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Deze soort vaststellingen kunnen evenmin weerhouden worden als tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen omdat de Commissaris-generaal als ondervrager gehouden is aan verzoeker over zijn vrees zoveel mogelijk vragen dient te stellen. Verzoeker verwijst in casu naar de « *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié* » (Genève, september 1979) van het UNHCR duidelijk stelt dat « *l'examineur doit il obtenir du demandeur qu 'il présente son cas de manière aussi complète que possible et avec tous les éléments de preuve dont il dispose* ».

Dat gezien verweerders verplichting tot actieve tussenkomst tijdens het verhoor hij geenszins nadien verzoeker mag verwijten geen (spontane) melding te hebben gemaakt van bepaalde feiten.

Dat door tegenstrijdigheden aangaande het niet-vermelden van bepaalde feiten tijdens een tweede verhoor te weerhouden, door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Dat de bestreden beslissing, die overwegend steunt op deze vermeende "tegenstrijdigheden", bij het wegvallen ervan, in geen geval afdoende gemotiveerd is.";

Overwegende, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, dat het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de verzoekende partij de schending inroept van de zorgvuldigheidsplicht, doordat zij nooit werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en opmerkingen, dat zij als verklaring voor de tegenstrijdigheden die te maken hebben met het situeren van de gebeurtenissen in de tijd verwijst naar haar zwak intellectueel niveau; dat, wat de niet-spontane vermelding betreft van bepaalde gegevens voor de commissaris-generaal, de verzoekende partij verwijst naar de verplichting tot actieve tussenkomst van de verwerende partij tijdens het verhoor;

Overwegende dat in het raam van de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op het eerste gezicht op de commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat hij op het eerste gezicht evenmin verplicht is "als ondervrager (...) aan verzoeker over zijn vrees zoveel mogelijk vragen (...) te stellen" noch om actief tussen te komen tijdens het verhoor; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij op het eerste gezicht de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerlegt; dat immers ook van een persoon met een geringe schoolopleiding mag worden verwacht dat hij de motieven om te vluchten uit zijn land van herkomst kan beschrijven, omdat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissing;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing is behept met een manifeste beoordelingsfout, dat op het eerste gezicht niet uit de uiteenzetting van het middel blijkt in welke mate deze vermeende schending niet gelijkloopt met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte in dit middel zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij in redelijkheid niet kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat, voor wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 52 van de vreemdelingenwet niet uit de uiteenzetting van het middel blijkt in welke mate zij niet gelijkloopt met de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"2. Tweede middel: schending van het art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 van het artikelen 52, 70 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verzoeker in zijn land wegens zijn origine (Bantu-minderheidsclan) door milities die behoorden tot de Haber Gedir-clan wordt vervolgd.

Dat door te stellen dat verzoeker geen gegevens aanbracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging voorzien door art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dit artikel zelf en artikel 52, § 1, 70 geschonden worden.

Dat door de Commissaris-generaal wordt nagelaten ook maar enig onderzoek in te stellen met betrekking tot de mogelijke vervolging wegens verzoekers etnische origine en verzoekers relaas te toetsen aan

alle mogelijke beschikbare rapporten m.b.t. de mensenrechtensituatie in Somalië.

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij op een meer zorgvuldige en precieze manier de asielaanvragen onderzoekt.

Dat verweerder op geen enkele manier rekening houdt met de situatie en praktijk in Somalië.

Dat na het verdrijven van President Siad Barre in Somalië een burgeroorlog uitbrak waar verschillende clans elkaar continu bestoken om de macht in handen te nemen. Dat in deze nog steeds voortdurende burgeroorlog en als gevolg van het treffen van deze vechtende clans reeds massaal veel burgerslachtoffers vielen.(cfr. stukken 2 en 3).

Dat uit het U.S. Department of State Report aangaande de mensenrechten in Somalië anno 1998 blijkt dat *"Members of minority groups are subjected tot harassment, intimidation, and abuse bij armed gunmen of all affilliations"*.(cfr. stuk 3, p. 8).

Dat verzoeker tijdens de verhoren duidelijk naar voor heeft gebracht dat hij behoorde tot de Bantu-minderheidsclan. Omdat hij door Haber Gedir-milities gezocht werd, diende hij uit angst voor zijn leven zijn land en familie te ontvluchten.

Dat deze elementen op zich, gezien de heersende burgeroorlog in Somalië, voldoende zijn voor verzoeker om bij een terugkeer naar Somalië vervolgd te worden in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoeker onmogelijk de bescherming kan invoeren van de Somalische autoriteiten.

Dat immers uit het "Amnesty International Somalia Report" en het "U.S. Department of State Report" aangaande de mensenrechten in Somalië duidelijk blijkt dat er geen enkel centraal gezag meer aanwezig is in Somalië en de macht er gecontroleerd wordt door splintergroepen, milities en gewapende bandieten. Dat lokaal de plak wordt gezwaaid door de grootste etnische clan. (cfr. stukken 2 en 3).";

3.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel onder meer de schending aanvoert van artikel 1,A(2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoor-

dingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1,A(2) van het verdrag van Genève niet dienstig kan invoeren; dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal artikel 52, §1, 7° van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht schendt doordat de verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de situatie en de praktijk in Somalië; dat in licht van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in het eerste middel uiteengezet de commissaris-generaal enkel verplicht is de concrete situatie in het land van oorsprong na te gaan als hij op geen enkele andere wijze op basis van het dossier tot een gefundeerde beslissing kan komen; dat echter betrokkene asielaanvraag kennelijk ongegrond werd verklaard op basis van tegenstrijdige beweringen; dat uit de uiteenzetting aangaande het eerste middel volgt dat dit in casu het geval lijkt; dat het middel feitelijke grondslag mist;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde

wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf juli tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.